

DE VERLOREN DOCHTER

Een vermiste dochter.
Een wanhopige vader.

LITERAIRE THRILLER

MORGAN JONES

MORGAN JONES

DE
VERLOREN
DOCHTER

De Fontein

1

Abraham keek op naar de grote geschilderde beer, die hem met zijn opgeheven poten en schilferige zwarte ogen leek te waarschuwen: de dieren zijn hier wel opgesloten, maar de mannen niet. Die lopen vrij rond met hun wapens en zien in jou een prooi.

Hij viel hier uit de toon. Het gezin voor hem in de rij, de vrouw bij de kassa – ze zagen het allemaal aan zijn frons, zijn gebogen schouders, het gespannen lachje waarmee hij het geld overhandigde. Alleen, zonder kind, eenzaam of verdwaald of ver van huis. De caissière lachte naar hem zoals je naar een patiënt lacht die het niet gaat redden. Nog even achteromkijkend schuifelde hij door het draaihek.

Maar het was een perfecte plaats om af te spreken, dat was zelfs hem duidelijk: in een uithoek van de stad, aan twee kanten geflankeerd door de hoofdweg, en slechts één ingang. Niet te druk, niet te stil, veel schaduw die beschutting bood tegen de middagzon. Zinloze gedachten maalden door in zijn hoofd. Zouden ze met iedereen hier afspreken? Was de directie hun goedgezind? Hij keek naar de instructies die hij per sms had ontvangen: Bij het apenhuis linksaf, dan links aanhouden tot de gazellen en de herten, waar drie picknicktafels in het gras staan. Ga daar zitten en wacht.

De derde picknicktafel stond onder een eik met verdorde bladeren die er elk moment af konden vallen. Hij sloeg zijn benen over elkaar, tikte met zijn voet op de grond, en terwijl hij op de nagel van zijn pink beet en naar de passerende bezoekers keek, probeerde hij tot zichzelf te komen, kalm te worden, rustig te ademen. Voor het eerst in twee koortsachtige dagen – waren het twee dagen? – kwam hij tot stilstand, en tot zijn verbazing draaide de wereld nog gewoon door: moeders duwden wandelwagentjes voor zich uit terwijl de kinderen al vooruit renden naar het volgende dier, een vader liep te telefoneren zonder acht te slaan op de smeekbedes van zijn dochter die hem een jong muntjakhertje wilde laten zien, niet groter dan een konijn, dat grasjes lag te eten.

De zenuwen gierden door zijn lijf. Hij werd zich bewust van de donkere plekken onder zijn oksels en de zweetlucht die eruit opsteeg. De man was laat, waarschijnlijk kwam hij helemaal niet opdagen en zou Abraham zelf op zoek moeten gaan, want waarom zou iemand anders zich er druk om maken?

Apen krijsten en kwetterden en twee oude, in een vertrouwelijk gesprek verwickelde vrouwen slenterden gearmd voorbij. Hij tastte met zijn hand in zijn zak, voelde de twee pillen tussen de muntjes en de sleutels van de flat waar hij nooit meer naar terug zou gaan, en liet ze waar ze waren.

Daar was hij eindelijk. Het moest hem zijn, met zijn ongehaaste, zware tred, zijn zwarte ogen onafgebroken op Abraham gericht; een van zijn schouders hing wat naar beneden en een frons op zijn gezicht suggereerde dat hij pijn had, aan een oude verwonding wellicht, overgehouden aan de oorlog. Misschien een soldaat die niet meer kon vechten, wat zou verklaren waarom hij was gaan doen wat hij nu deed, een rebel die een andere manier had gevonden om de vijand te bestrijden. Abraham wilde hem vertrouwen. Hij keek naar het gezicht van de man en nam zich voor zijn aandacht erbij te houden, zich te concentreren, het gezicht goed te lezen.

Abraham stak hem een hand toe en na er een blik op te hebben geworpen beantwoordde de man het gebaar en ging tegenover hem zitten.

‘Je bent goede man, dat kan ik zien. Goede vader.’

‘Niet zo goed. Anders was ik hier niet.’

‘Kinderen. Slecht voor vaders.’

Goed en slecht. Abraham knikte.

‘Veel geld, idiote ideeën.’

De man tikte met een dikke vinger tegen zijn hoofd, zo snel en zo hard dat Abraham ervan moest knipperen. Kennelijk hingen het geld en de ideeën met elkaar samen, maar het leek hem ongepast en ook niet zinvol om om uitleg te vragen.

‘Ja,’ zei hij uiteindelijk alleen maar, en niet voor het eerst betreunde hij het dat hij zo weinig ervaring had met andere werelden dan die ene waarin hij zich altijd had bewogen.

‘Wanneer is ze gekomen?’

‘Twee dagen geleden. Maandag.’

De man knikte traag wiebelend met zijn hoofd.

‘Mogelijk. Mogelijk is zij nog hier.’

‘Denkt u?’

Niet te gretig overkomen. Hij peilt jou terwijl jij hem probeert te peilen, en hij is er beter in dan jij.

‘Mogelijk. Soms zijn ze zo over grens,’ de man knipte met zijn vingers, ‘soms wachten ze en gaan met vier, vijf tegelijk. Soms wachten ze gewoon. Als moment niet goed is, je weet wel, problemen met Koerden, politie, Vrije Syriërs.’

‘Weet u waar ze zijn, als ze nog hier zijn? Kunt u ze vinden?’

Abraham nam zijn nieuwe contactpersoon aandachtig op. Contactpersoon. Had hij ooit eerder een contactpersoon gehad? Zonder die harde ogen zou het een vriendelijk gezicht kunnen zijn; wat hadden die de afgelopen vijf jaar allemaal gezien? Zelfs in Londen kon het gebeuren dat de ogen van een vreemdeling je binnenlieten, je iets vertelden, maar hier had iedereen een donkere lens nodig om zich tegen de buitenwereld te beschermen. Dat moest wel, anders waren de verschrikkingen immers niet te verdragen.

De man haalde zijn nagels langzaam langs de stoppeltjes die zijn wang als een laagje ijzervijlsel bedekten; het maakte een schrapend geluid, als schuurpapier op hout. Het leek hem te bevallen, want met gesloten ogen ging hij er nog even mee door, zijn gezicht opgeheven naar het licht dat door de bladeren werd gefilterd.

‘Hoe oud is zij?’ vroeg hij uiteindelijk, zonder zijn ogen te openen.

‘Zeventien. Nog maar zeventien.’

‘Is ze samen gekomen met meisjes, jongens?’

‘Nee, alleen, geloof ik. Volgens de papieren was ze alleen.’

‘Naam is Sofia.’

‘Sofia Mounir.’

Een resoluut knikje, het antwoord klopte.

‘Ik zal proberen. Ik ken mensen die weer andere mensen kennen, weet je. In Gaziantep zijn plekken waar Daesh heen gaan, schuilen, ik kan haar misschien vinden. Niet zeker, geen garanties, mijn vriend, geen garanties.’

Met zijn zangerige, donkere basstem legde hij de klemtoon op de eerste lettergreep, GARanties.

‘Misschien hebben we geluk. Misschien. Dat komt voor. Oké, ik kan geluk opzoeken, maar daar heb ik geld voor nodig, lira’s, begrijp je? Ik geef geld aan mensen, die geven het door aan anderen, begrijp je?’

‘Ik begrijp het.’

'Je hebt geld?'

'Hoeveel?'

Onderhandelen. Niet akkoord gaan met het eerste bedrag dat hij noemt, want wie weet wat voor kosten je nog zult maken of hoelang je hier nog blijft.

'Duizend dollar.'

'Ik heb geen duizend dollar.'

'Je zegt je hebt geld.'

'Ik ben niet rijk.'

'Duizend dollar is goedkoop. Moeilijk werk, mijn vriend, moeilijk.'

'Ik ben apotheker. Ik ben niet rijk.'

'Veel gevaar, voor mij. Voor mijn vrienden.'

'Vijfhonderd kan ik betalen.'

De man floot en trok overdreven fronsend zijn mondhoeken naar beneden. 'Vijfhonderd niet genoeg voor mijn kosten. Kost meer dan vijfhonderd.'

'Meer heb ik niet.'

'Oké, jammer, oké. Vijfhonderd niet goed voor mij, niet goed voor jou. Oké, kunnen we gaan.'

Met een knikje naar Abraham – hij was niet boos – zwaaide hij zijn been over het bankje.

'Wacht. Zevenhonderd. Ik kan zevenhonderd betalen.'

'Duizend dollar, mijn vriend. Eén prijs.'

'Achthonderd.'

Abraham voelde dat alles hem ontglipte, zoals hij had verwacht. Daarom stelde hij de vraag: 'Hoe heet je?'

'Aziz.'

'Aziz. Ik heet Abraham.'

Ze schudden elkaar de hand zoals mensen doen die het echt menen.

'Engels?'

'Egyptisch. Ik woon in Londen. Ik woonde in Londen.'

'Je ziet er niet Engels uit.'

Nee. Zo voelde hij zich ook zelden. Afgaand op zijn intuïtie besloot hij het gesprek een bredere focus te geven, in de hoop te appelleren aan de menselijkheid die hij bij de man tegenover hem bespeurde.

'Hebt u kinderen?'

Aziz liet hem wachten op het antwoord.

'Ik heb kinderen.'

‘Waar zijn ze?’

‘Een in Aleppo. Een is hier. De derde, zij is dood.’

Het pantser werd zachter en Abraham voelde dat hij de man voor het eerst in de ogen keek.

‘Wat erg voor u.’

‘Slechte oorlog.’

‘Ja.’

‘Ik moet ook eten, Abraham. Mijn vrouw, mijn zoon.’

Toen Abraham halsoverkop hierheen was gekomen en zijn oude leven van zich had afgeschud, had hij het gevoel dat hij al het leed van de wereld te torsen had, maar nu wist hij dat hij omringd werd door mensen met verhalen die nog veel erger waren dan dat van hem. Hij voelde het zoals je vocht in de lucht voelt. Een hele natie, en verder nog, over de grenzen heen, leed intens. Hij was slechts één individu onder velen die wachtten op een oplossing die nog lang niet in zicht was.

‘Als ik u het geld geef, wilt u dan alstublieft uw best doen? Ze is alles wat ik heb.’

Aziz knikte en ze wisselden een blik waar begrip en spijt uit sprak. Onder andere omstandigheden waren ze vrienden geworden, leek die blik te zeggen. Zo ervoer Abraham het althans.

‘Ze is in de val gelopen. Ze is vergiftigd.’

‘Negenhonderd,’ zei Aziz.

‘Alstublieft. Spoor haar voor me op. De tijd dringt.’

‘Aanbetaling.’

Abraham telde de driehonderd dollar uit die hij bij zich had, keek Aziz na en bleef nog vijf minuten zitten, zoals hem was opgedragen. Negenhonderd dollar. Hij zou heel zuinig moeten zijn. Maar waar was het geld anders voor bedoeld?

Niemand bleef lang staan bij de hertenkamp, en dat was jammer, want de gazellen waren prachtig. Abraham had de hele dag naar ze kunnen kijken. De welving waarmee de achterpoten overgingen in de krachtige rug, de gevlamde vacht en die zwarte streep op de flank die alleen maar bedoeld leek te zijn om ze woester te laten lijken dan ze in werkelijkheid waren. De schuwheid, maar ook de zelfverzekerdheid. In het peilloze zwart van hun ogen zocht hij naar bemoediging.

Vroeg in de avond, bij zonsondergang, komt Badra terug en zegt dat we ons klaar moeten maken omdat er moedjahedien op bezoek komen. Ik vraag haar wat ze met klaarmaken bedoelt, en zonder me aan te kijken antwoordt ze dat we ons moeten wassen en onze mooiste nikab moeten aantrekken. De tweeling is opgewonden en sluit zich een halfuur gelukkig in de badkamer op. Als ze eindelijk klaar zijn, wassen Umm Nahar en ik ons gezicht en poetsen we onze tanden. We dragen geen sluier.

Met z'n vieren wachten we zwijgend in de huiskamer, dicht op elkaar gepakt op de brede sofa. Badra heeft telefoons verboden en ik mag zelfs niet in de Koran lezen. Het is hier bloedheet zonder airco, en ik ben uitgeput na de eindeloze luchtaanvallen op Raqqa van afgelopen nacht.

Het maakt me niet uit met wie ik trouw. Het zal gaan zoals Hij wil, dus waarom zou ik er een gedachte aan wijden? Als mijn echtgenoot maar vroom is, toegewijd aan de jihad, en een goede moslim – en ik weet dat hij dat zal zijn, anders zou hij hier niet zijn. Maar diep in mijn hart verlang ik naar iemand in wie een zuiver vuur brandt. Iemand met schoonheid in zijn ziel. Het kan hier haast niet anders dan dat dat zo zal zijn, hou ik mezelf voor.

Qadira en Jamila beginnen nerveus te worden. Het lijkt alsof we al heel lang wachten, maar het is hooguit een uur. Dan klinkt er een zoe-mer en loopt Badra de kamer uit. Even later wordt ze in de gang door mannenstemmen begroet. Ze spreken Arabisch met een diep en helder stemgeluid, en de opwindende gedachte komt in me op dat deze mannen vandaag nog tegen de ongelovigen hebben gestreden. Daar kan niets uit mijn vorige leven tegenop.

Ze blijven even in de hal met Badra praten en ik vang er voldoende van op om te weten dat ze het over ons hebben. Hoeveel zijn het er? Waar komen ze vandaan?

Dan komen ze binnen. Het zijn er drie, twee jonge en een oudere, die

vermoedelijk in de dertig is, allemaal met een mooie zwarte baard. Ik kom half overeind maar Badra gebaart dat we moeten blijven zitten. De twee jongere mannen hebben een machinegeweer over hun schouder en krijgen van Badra te horen dat ze die bij de deur moeten zetten.

De twee hebben een camouflagepak aan, maar het is schoon en netjes gestreken, dus ze komen niet rechtstreeks van het front. Ze hebben moeite gedaan, net als wij. De oudere man draagt een lange witte dish-dasha en heeft een kaffiya om zijn hoofd. Hij heeft de zwartste ogen die ik ooit heb gezien, ze lijken het licht te absorberen, en als hij ons een voor een aanstaart speelt er een glimlach om zijn mond die suggereert dat hij dingen weet die wij niet weten.

Maar ik doe de broeders tekort als ik alleen hun uiterlijk beschrijf. Er gaat een energie, een vitaliteit van hen uit, en iets daarvan straalt op mij, op ons af. Ik stroom ermee vol en word onweerstaanbaar door hen aangetrokken. Het is een vreemde gewaarwording, een kalm soort opwinding, geen vluchtige kick die een film of muziek je kan geven, maar iets echts, iets blijvends. Qadira en Jamila zitten er stilletjes bij, maar ik leef juist op.

De broeders begroeten ons, en wij hen. *As-salamu alaykum*. Ze stellen nog meer vragen aan Badra, in het Arabisch, alsof wij er niet bij zijn, alsof ik het niet zou kunnen verstaan. Hoe oud zouden ze zijn? Ik verwacht dat ze iets tegen ons zullen zeggen, maar dat doen ze niet, en als ik Badra aankijk maakt ze me duidelijk dat we ons moeten laten inspecteren. Zij zijn de baas en ik mag alleen mijn mond opendoen als me iets wordt gevraagd.

Grinnikend zegt een van de jongere broeders dat hij de Belgische meisjes wel wil hebben, allebei, stel je dat eens voor! Hij zou Allah elke nacht twee keer dankzeggen. Maar als hij moet kiezen, gaat zijn voorkeur uit naar de kleinste van de twee.

Niet dit meisje hier, zij ziet er angstig uit. Hij bedoelt Umm Nahar. Op straat heb ik betere vrouwen gezien, zegt de oudste. Ik heb zelfs mooiere jezidi's gezien. Hier moeten ze allemaal om lachen. Mijn laatste vrouw, dat was een kut, maar ze zag er beter uit dan deze hier. Ik ken het woord. *Kuss*. Het doet me pijn, maar ik ben niet net aan het front geweest. In feite weet ik niets.

Ze ziet er bang uit, zegt hij. Dat bevalt me wel. Laat haar maar bang zijn. Ze lachen weer.

En de Engelse? Die ziet er goed uit, zegt een van de jongere broeders.

Intens, misschien is ze wel vurig. Hij port zijn vriend tussen zijn ribben. Nee, zegt zijn vriend. Te donker. Ze heeft geen borsten, kijk maar, en haar huid is slecht. Als Allah haar pukkels op haar wangen en voorhoofd heeft gegeven, wat heeft ze dan nog meer?

Ik kijk Badra aan maar ze wendt haar blik af. Ze weet wat ik over me heen krijg, en ook al heeft ze moeite met mij, toch vraag ik me af waarom ze dit laat gebeuren. Nu word ik ook bang, en boos. Ik probeer niet te blozen. Ik probeer voor ogen te houden dat ik onwetend ben.

Met die krijg je problemen, zegt de oudste. Heel veel problemen, en je krijgt er niets voor terug.

Hij steekt zijn hand uit naar Umm Nahar, die mij aankijkt en hem dan haar hand geeft. Ze is Pakistaans, heeft er niets van kunnen verstaan, maar de strekking is haar duidelijk, dat zeggen haar ogen. Hij trekt haar overeind, doet een stap naar achteren om haar van top tot teen te bekijken en laat haar een rondje draaien. Fronsend strijkt hij over zijn baard, dan laat hij haar nog een keer draaien. Hoe oud, wil hij weten. Zestien, zegt Badra. Maagd? Nee. Getrouwd geweest. Haar man is terechtgesteld wegens lafheid.

Zijn wenkbrauwen gaan omhoog alsof zijn interesse is gewekt, en terwijl hij zijn besluit neemt, gaat zijn hand weer naar zijn baard. Hij doet me denken aan een keurmeester op een hondententoonstelling. Dan snuift hij, knikt, zegt iets tegen Badra, en Badra neemt haar mee de kamer uit.

De twee jongere mannen overleggen wie welk meisje neemt en zijn er snel uit. Qadira en Jamila zitten roerloos naast me. Badra is teruggekomen en zegt dat ze hun spullen moeten gaan pakken.

‘Jij,’ zegt ze tegen mij. ‘Terug naar je kamer.’

Ze kijkt me aan met een blik waarmee niet valt te spotten.

3

In elk meisje in Gaziantep zag hij haar, en ook niet. Het was een soort blindheid. De helft droeg natuurlijk een hoofddoek, net als zij, en dat maakte elke vrouw van haar lengte tot een kandidaat. Al snel begon Abraham zich koortsig te voelen van al die momenten van hoop die al even snel omsloegen in ontgoocheling. Het was ook een krankzinnige gedachte dat hij haar in een stad met een miljoen inwoners zou tegenkomen. Net zo onwaarschijnlijk als dat hij zijn moeder tegen het lijf zou lopen. Maar dat meisje voor hem, ze had dezelfde manier van lopen; die licht verende tred, hij wist zeker dat hij die kende. Hij versnelde zijn pas, rende even tot hij naast haar liep en zag dat ze het niet was. Haar vriendje – jong, glad en onschuldig – wierp hem een waarschuwende blik toe, die hem snel deed afdruipen.

Om de tijd te doden waarin Aziz de dingen deed die Aziz moest doen doolde hij maar wat rond, want wat moest hij anders? In winkelcentra die in Londen niet zouden misstaan schulde hij voor de hitte, maar daar zou zij nooit komen, dus zocht hij de kleine straatjes op, waar de geur van koffie en komijn, de rook van sigaretten en pijpen, de uitlaatgassen van de felle brommertjes die langs hem heen schoten, het geschreeuw, het gemarchandeer, en de schetterende luit- en fluitmuziek uit kleine winkeltjes op elke straathoek er allemaal opuit leken te zijn hem tien jaar terug te sleuren in de tijd, naar Caïro, dat ooit zijn thuis was geweest. In die jongen in dat nepleren jasje, met zijn zware wenkbrauwen en waakzame blik, herkende hij zichzelf op elf-, twaalfjarige leeftijd, vrij om te gaan en staan waar hij wilde, maar niet wetend wat hij met die vrijheid aan moest. En elke keer als hij een klein meisje in een bloemetjesjurk aan de hand van haar moeder zag lopen, moest hij aan Sofia denken.

Ook al werd er een vreemde taal gesproken, de sfeer was hem vertrouwd, het was een sfeer die door de bewoners werd bepaald, zonder inmenging van bovenaf. Hij voelde er zich thuis, voegde zich moeite-

loos, en de stad leek hem ook te willen opnemen; even wentelde hij zich in een onverwacht en weemoedig welbehagen. Hij verloor zich een moment in de gelukkige gedachte dat hij hier samen met Sofia terug zou komen om haar te laten zien hoe rijk de wereld was en hoe vernauwd haar blik was geweest, even vernauwd waarschijnlijk als de zijne op dit moment was. Ze zouden samen kunnen reizen. Elkaar echt leren kennen. Hij zou ervoor zorgen dat de leegte in haar geest met goede dingen werd gevuld.

Zelfs in september scheen de zon krachtig, hij brandde meedogenloos op zijn nek en zijn armen. Bij het kasteel kocht hij een honkbalpet en zonnebrandcrème, en terwijl hij ergens koffiedronk zag hij voor de tiende keer sinds zijn aankomst een gezicht dat hij meende eerder te hebben gezien. Gisteren was het de jonge man met de zonnebril met spiegellazen; vandaag de vrouw met de marineblauwe hoofddoek, die haar gezicht telkens heel terloops afwendde, net als hij er bijna zeker van was dat hij haar eerder had gezien. Maar voor hetzelfde geld waren het tien verschillende vrouwen en mannen, het licht was immers schel, de mensen liepen snel voorbij en zijn geest was aangeslagen. Waarschijnlijk zag hij alleen maar wat hij vreesde te zullen zien. Maar wie zou het op hem gemunt kunnen hebben? Hij deed er niet toe, was een stipje aan het firmament. Tenzij de Londense politie haar collega's in Turkije had ingelicht, tenzij ze dachten dat hij op weg was om zich bij Sofia te voegen, tenzij hij gevolgd werd omdat ze haar zo hoopten te vinden.

Hij zou het moeten opgeven. Het overlaten aan de mannen die er hun beroep van hadden gemaakt. De vechters, de sterken, degenen die wisten wat ze wilden en recht op hun doel afgingen. Hij was hier niet geschikt voor.

Toen Abraham terugkwam in het Ambassador Hotel zaten er drie mannen onderuitgezakt in de grote leren fauteuils in de lobby. Een van hen was van Abrahams leeftijd, de anderen waren jonger, met een gespierde borst en armen die uit hun T-shirt puilden, de telefoons waar ze op zaten te tikken piepklein in hun grote handen. Aan hun gezicht zag hij dat ze dingen hadden gezien en gedaan die niemand zou moeten zien of doen.

Dit soort mannen zag hij overal in de stad; ze staarden je kortstondig aan alsof ze peilden in hoeverre je een gevaar vormde, en dat was precies

wat deze drie nu deden: met diezelfde slome doelgerichtheid namen ze hem op, en keken weer weg nadat ze hadden geconcludeerd dat hij niemand was.

De magere receptionist had dienst. Op weg naar de liften knikte Abraham hem toe, waarop de man hem met een lege blik aanstaarde. Toen de liftdeuren dichtschoven zag Abraham dat hij de telefoon pakte. Dat hoefde niets te betekenen. Receptionisten plegen zo vaak telefoontjes.

Kamer 312 was een lange pijpenla met een raam dat uitkeek op een straat met veel verkeer, geschreeuw en muziek uit een café ongeveer honderd meter verderop. Het geluid drong door de dunne, vergeelde vitrages de kamer binnen. Het bed, een kleine twijfelaar waarvoor het tarief van een tweepersoonsbed werd gerekend, stond halverwege de kamer dwars op de muur, zodat de ruimte in tweeën werd gedeeld en Abraham er met zijn rug tegen de muur langs moest schuifelen om van de ene naar de andere kant te komen. Er klonk geschreeuw in het hotel, even later schreeuwde iemand terug. Het zouden strijders kunnen zijn, maar ook doodgewone mensen die op het heetst van de dag ruziemaakten.

De deurketting was gebroken. Hij zou de stoel onder de klink kunnen klemmen, maar iemand die echt naar binnen wilde liet zich daardoor toch niet weerhouden. Bovendien was er geen andere uitgang, of hij zou de gordijnen aan elkaar moeten knopen en zich van de vierde verdieping naar beneden moeten laten zakken.

Er stonden maar weinig wegen voor hem open. Hij moest maar laten komen wat er kwam.

Hij haalde een schoon T-shirt en een boxershort uit zijn tas, en zijn tandenborstel en tandpasta, zette de tas in de gammele kledingkast en liep naar de kleine badkamer om zich te wassen. Het duurde een halve minuut voordat het bruine water uit de kraan helder werd.

Hoewel het geen groot matras was, zakte het diep door toen hij erop ging liggen en het kostte hem moeite om een comfortabele houding te vinden. Hij legde het kussen dubbelgevouwen achter zijn hoofd, trok zijn knieën op en liet zijn laptop tegen zijn bovenbenen rusten. Hij had kunnen gaan slapen – één pil en hij was van de wereld – maar hij gaf er niet aan toe, dwong zichzelf te kijken, kennis te nemen van de nieuwe wereld van zijn dochter.

Urenlang zwierf Abraham door de digitale wereld, hij werd er mis-

selijk van maar kon niet stoppen. De geluiden van de straat, het geschreeuw in het hotel – niets drong meer tot hem door. Chatrooms, filmpjes, Facebook, Twitter. Het was als een grote stad waarvan alle inwoners voortdurend en zonder enige remming al hun grieven uitschreeuwden. Een vrije markt waarin woede, beledigingen en gruwelen werden verhandeld en de ergste excessen het meest opbrachten. Toch moest hij kijken.

Umm Azwar heette ze nu. Een lelijke, oorlogszuchtige naam, vond hij, en zij vast ook. Al snel kwam hij terecht op haar Twitter-pagina en daar was ze: een foto van een jonge vrouw, en profiel genomen, alleen het puntje van haar neus onbedekt door haar hidjab. Er stond een zin, een soort slogan onder: *Geen rust tot het kalifaat is verwezenlijkt op aarde.*

Hij scrollde naar beneden. Ze had citaten uit de Koran, in het Engels en het Arabisch, gepost en geretweet. Links naar verhalen over de oorlog, over bombardementen, over de wreedheid van Assad, zijn soldaten en spionnen, werden afgewisseld met retweets van suikerzoete teksten over vrede en broederschap bij stereotiepe foto's van bloemen, bergen en paarden.

Haar eigen berichten waren duidelijk, direct en to the point. De stemmingen die hij zo goed van haar kende kwamen allemaal voorbij: fel, meditatief, drammerig. Sentimenteel. Uit veel van haar berichten sprak woede.

Assad en zijn kwaad zullen aan ons zwaard niet ontkomen.

Anders zullen de kafirs de oemma bestrijden tot er geen moslim meer over is.

Vuile, lafhartige Amerikaanse honden doden onze broeders en zusters vanaf hun veilige kusten.

Er zat een foto bij van een ingestort gebouw met op de voorgrond onder het stof bedolven lijken. *Droneaanval, Peshawar*, stond erbij, met een datum. Ze had er een tweede foto van geplaatst, van een dood kind dat slap in de armen van zijn moeder hing. Deze foto had geen onderschrift, behalve wat Sofia er zelf bij had gezet, in het Arabisch en het Engels: *Genocide door kafirs.*

Elk vierde bericht bevatte een foto van taferelen die hij wel kende: soldaten zwaaiend met zwarte vlaggen, SUV's patrouillerend door een half in puin geschoten stad, een klasje met in het zwart geklede kinderen en een onderwijzeres eveneens van top tot teen bedekt, een man die met zwaaiende armen van een gebouw naar beneden stortte, met bivakmuts

getooide strijders die een mes ophielden dat eruitzag alsof je er moeiteloos een stalen staaf mee doormidden kon snijden. Bergen met geld dat werd geteld, olieraffinaderijen met bewakers eromheen (*Wij zijn niet alleen rijk van geest!*). De volgende foto toonde een geknielde man in een oranje overall met naast zich een gezichtsloze zwarte duivel die een mes tegen zijn keel drukte; op de volgende foto lag het ontheiligde lichaam in het zand en werd het hoofd omhooggehouden in het zonlicht. Dit waren de foto's die niemand liet zien. Te pletter geslagen lichamen. Lichamen gekruisigd te midden van een mensenmenigte. Een gegeselde rug, afgehakte handen, een gestenigd hoofd.

Abraham scrolde, keek, sloot zijn ogen van verdriet en walging, scrolde en klikte verder. Maar het hoofd stond in zijn geheugen gegrift en doemde op zodra hij probeerde ergens anders aan te denken. Had zij er ook naar gekeken? Zijn dochter, wier onschuld hij altijd had gekoesterd, had naar deze foto gekeken en zich er met uitgestrekte armen heen gespoed.

En hier stond haar steunbetuiging: *Sjiatuig lacht voor het laatst.*

Abraham zag haar voor zich terwijl ze dit opschreef en zijn maag draaide zich om; hoe had het zover kunnen komen, het was een mysterie, hij kende haar niet beter dan een willekeurige passant die zijn apotheek binnenkwam.

Wat deze mannen haar hadden aangedaan! Ze kenden de receptoren van de ziel en hadden haar precies de juiste hoeveelheid gif toegediend.

Lees verder in *De verloren dochter*.

Eerste druk juni 2018

Oorspronkelijke titel *The Good Sister*

First published 2018 by Mantle, an imprint of Pan Macmillan, London

Copyright © Chris Morgan Jones 2018

The moral right of Chris Morgan Jones to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Caecile de Hoog

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Arcangel / Mohamad Itana

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4619 0

ISBN e-book 978 90 261 4620 6

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.